

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

XXXIII. Liber de vita Eremitica, & alia epistola Augustino falso adscripta
reijcitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

Paganus hominis profcholus, & memorem diuina legis, pitacium proposuisse, pecuniam reddidisse, & strenam per importunitatem acceptam pauperibus statim dedisse. Dicam, inquit Augustinus, quid fecerit pauperimus homo, nobis apud Mediolanum constitutus, cum pauper ut profcholus esset Grammatici, sed plane Christianus, quamuis ille esset Paganus Grammaticus, melius ad velat, quam ad Corbedram, inuenit sacculum, nisi forte me numerus fallit, cum solida sermone ducentis, membra legi propofuit pitacium publice, & edendum ferebat, sed cur redderet ignorabat. Qui solidos perdidit, penat ad locum illum, & quare bonum illum.

Sed replicat Marquez. si Augustinus illius sermonis autor non fuit, quis autem post mille annos illius nomen reuclauit? id enim neque per diuinam reuelationem, neque ex traditione Africanæ Ecclesiæ scire potuit, quia casus Mediolani contigerat, & non in Africa. Respondeo, supponit Autor pro verò id, de quo dubitatur, & absolute tanquam falsum negatur, illos sermones in Africa habitos, & pauperulum illum profcholus in Africa fuisse, & Vitalis nomen habuisse, quòd nos negauimus. Quare ad diuinam reuelationem, vel Ecclesiæ traditionem recurrere opus non habemus, quæ veritatem, non figmentum docet. Quis ergo, inquit, hoc nomen auctori reuclauit? Respondeo, illemet, qui reuclauit, Valerium Hipponensem, & Ambrosium Mediolanensem, Innocentium Papam, & Sigibertum Historicum, epistolæ, & sermonem illum scripsisse, de quibus in cap. proxime antecedentibus dictum fuit inquam, qui reuclauit, sermones de communi vita clericorum cum sermonibus ad Eremitas, ad faciem faciendum, ponere, textus Gratiani deprauare, Augustinum anno ætatis suæ trigesimo baptizatum, post baptismum vno anno cum diuidio Mediolani cum Simpliciano Eremita egisse, hic inquam ille fuit, qui hæc, & alia id genus plurima reuclauit. At, inquit, hoc non permittebat summa hominum illius temporis simplicitas, & sinceritas Eremitarum, qui ad Vrbes nondum accesserant, præsertim temporibus Pipini Regis Francorum, quibus hos libros inuentos constat illis enim temporibus neque de antiquitate ordinis Eremitici, neque de Augustini monachatu ab illo erudito, & fundato dubitabatur; ut cuiusmodi fictionibus opus nullo modo esset. nam contentiones, quæ nunc sunt, heri nate fuerunt, & ante annos ducentos, priusquam excitarentur, sermones ad Eremitas inter opera D. Augustini vagabantur.

Respondeo, quod ad simplicitatem priorum illorum temporum spectat, illud dicendum occurrere, quod Sapiens in lib. Ecclesiasticis cap. 7. admonet dicens. Ne dicas, quid putas causa est, quod priora tempora meliora fuerint, quam nunc sunt? Nulla enim est huiusmodi interrogatio. Quod attinet ad vitam sinceritatem, & simplicitatem Eremitarum illorum temporum, qui ad Vrbes nondum accesserant, ut Sanctis Eremitis illorum temporum vera simpli-

citatis, & sanctitatis illa remaneat, nihilominus homo ille, qui descendebat ad Ierusalem in Ierico, nisi in Ciuitate, sed in deserto incidit in latrones. De Paulo quoque Eremitarum Principe D. Hieronymus in illius vita scribit speluncam, in qua diu latuit, in deserto positam, ubi pecunia ad uitæ custodiam antiquitus tolebant. Erant, inquit, per eam itinere hanc pauca habitacula, in quibus strata sunt incusæ, & mallei, quibus pecunia elisa signata visabatur. Hunc locum Ægyptiorum litera sermo sanctissimus, nec a officium fuisse eo tempore, quo Cleopatra uallata est Antiochia. Et Saluator apud Mattheum 7. iubet cauere à falsis Prophetis, qui ueniunt ad nos in uelamentis ouium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces. & quamquam falsissimum sit illos sermones Pipini Regis Francorum temporibus adinuentos, nam longè post illa tempora ex aurtis producti tamen ut hoc daretur, quis illa Pipini tempora munuit, ut nullus falsus, & fictus Christianus etià ex Eremitis tunc esset? fateor, per illa tempora, & usque ad annum Christi 1150. de Augustini monachatu, vel de antiquitate ordinis Eremitarum S. Augustini nuncupatorum, nullatenus dubitatum quia nullus de huiusmodi rebus se expleat, nec dum non dubitauerat, nam de non entibus non est scientia. Vtrum autem fictio, quæ in dictis sermonibus notatur, sit peruersitas, & vtrum Confessor Louanienses peruersi calumniatores fuerint, quòd hos sermones reiecerint in angulum, sicut Marquez post suum Maturum ait, aliorum erit ex dictis iudicare.

CAPVT TRIGESIMVM TERTIVM.

Liber de vita Eremitica, & alia quadam Epistola Augustino adscripta, illius opera non esse comprobantur.

Sextus testis pro Augustini monachatu, & cueuilla Eremitica productus, est liber de Vita Eremitica ad sororem, Augustino falso adscriptus, & inter illius opera primo tomo quandoque diuulgatus: licet in dictis

Augustini operibus Lutetia editis anno 1541. non reperitur, & similiter in nouissima impressione Coloniensi extra primum tomum in illius appendicem, cum prima & secunda Regula fuerit reuictus. Verum ut huic testem falsitatis conuincamus, illum ad questionem ponere opus non erit, cum qualis sit, & haberi uelit, liber sine notentis prodatur. nam cap. 14. idem Auctor meminit Regulae D. Benedicti, cap. 19. meminit eiusdem D. Benedicti. Beatus inquit, sic dicitur liber cum patre. &

eniam potius concedit Monacho, quod non in ceteris non negamus. capite verò 45. inquit dicitur bona uoluntate, ut ait quidam Sanctus. Hæc autem sunt uerba D. Gregorius c. Romanus. De hoc libro Cenfores Louana scribunt: Librum hunc Augustini non esse multo cap. 19. meminit D. Benedicti cap. 14. meminit D. Benedicti, cap. 45. etiam Gregorium Romanensem, quantum opinor. Habet etiam uocatum E. Augustino incognita. Cardinalis Beatus de eodem libro sic ait: Liber de Vita Eremitica esse Augustini, cum in eo nominentur S. Benedictus, & Gregorius.

II. Epistula est epistola sub nomine Epistini ad Clerum, & populum Hipponensem transmissa, cuius exemplum in suo Defensorio pag. 9. sic ponit. Vnde inquit, antequam esset Augustini in epistola ad Clerum, & Populum Hipponensem, ubi dicitur hæc strata Clero senioribus, & uiribus plerumque, cum sermo in dilectione Christi Augustini saluati, quam secundum miseriam ordinis. Quoniam propter scelera inuadit, qua non hinc, deo teste, contra nostram conscientiam, eam perperam, ne participet uobiscum essentia uobis elongam, fugiens cum fratribus meis in uoluntate ad uos redire uolo, quousque uos esse cognouero. Charitas namque Christi, cui minores, quantum ad suam uoluntatem perhibet, cupimus, idem tacere uobis non permittit. Si a Clero secundum Euangeticam ueritatem loquuntur turbati debent, nisi meminerint S. Augustini. Deposita igitur omnia immunditia, nem abundantiam malicie, ut suscipere possit uerbum, quod potest saluare animas uestras. S. omnes fratres mei, quos tales inueni, quales in florati.

Circa hanc epistolam nihil de nouo pono, sed sufficere, illam ad lucem euexisse, quæ diximus supra circa sermonem quædam Eremitarum: nam in eodem argumento uel ex eisdem præcordijs eundem factorem eos Canonicos eruciat, & B. Augustini flores, mercenarium facit, qui uidentur lupi contenti, & oues rapientem, & disperge missis ouibus fugiat in solitudinem: nec lupus famem expleuerit, ad oues redire.

III. Eisdem farinae censendi sunt alij nonnulli ab eodem Coriolano ad mox partis eiusdem libri relati, qui nequimones ad Eremitas, nec inter alios D. sermones reperiri possunt. Primus de Antone B. Marie Virginis, qui sic incipit: Egrediamur, qui & liquor uolui est. Quem sermonem hinc meminit, & nondum sacerdos ad scriptas se habuisse factur. Hac enim illius ex eodem Coriolano. Vnde ergo tam sumptu, ut in dictum inter sapientes, inueniuntur inter patres, leuita inter sacerdotes au-

emiam potius concedi Monachis, quod nra iunctio deli-
catoribus non negamus. capite vero 4 f. inquit. Nihil
dicitur bona voluntate, ut ait quidam Sanctus, hanc lau-
dit. Hec autem sunt verba D. Gregorij Pontifi-
cis Romani. De hoc libro Confessor Louanicenses
ita scribunt. *Librum hunc Augustini non esse constat ex
multis, cap. 19. meminit B. Benedicti cap. 4. meminit Re-
gula B. Benedicti, cap. 45. et ait Gregorium Romanum
Pontificem, quantum opinor. Habet etiam vocabula qua-
dam B. Augustini incognita. Cardinalis Bellarminus
de eodem libro sic ait: Liber de Vita Eremitica non po-
tuit esse Augustini, cum in eo nominentur Sancti Patres
Benedictus, & Gregorius.*

II. Septimustellus est epistola sub nomine Augu-
stini ad Clerum, & populum Hipponensem, ex
Eremito transmissa, cuius exemplum Coriolanus
in suo Defensorio pag. 9. sic ponit. *Undecima, in-
quit, autoritas est Augustini in epistola ad presbyteros,
Clerum, & Populum Hipponensem, ubi dicit, delictissi-
mus fratres Clero, senioribus, & vniuersa plebi Hippo-
nensi, cum seruis in dilectione Christi Augustinus in Do-
mino salutem, quam secundum misericordiam meremini.
Quoniam propter scelera inaudita, qua nouissimu die-
bus, Deo teste, contra nostram conscientiam, & voluntate
perpetrasti, ut participes vobiscum essemus, me ipsum
a vobis elongavi, fugiens cum fratribus meis mansi in so-
litudine, ad vos redire volo, quousque vos emendatos
esse cognouero. Caritas namque Christi, cui omnem ho-
minem, quantum ad suam voluntatem peruenit, lucrari
cupimus, idcirco tacere nobis non permittit. Si autem vobis
Clerici secundum Evangelicam veritatem lucras sum,
nullatenus in vobis debetis, nisi membrum Sabana fieri
captata. Depositi igitur omnem immunditiam, & om-
nem abundantiam malitiae, ut suscipere possitis iustum
verbum, quod potest saluare animas vestras. Salutant vos
omnes fratres mei, quos tales inuenit, quales mouere de-
siderant.*

Circa hanc epistolam nihil de nouo censendum
puto, sed sufficere illam ad lucem euertisse. Vide,
quod diximus supra circa sermonem quintum ad
Eremitas: nam in eodem argumento versatur, &
ex eisdem precordijs eundem factorem in Cleri-
cos Canonicos eructat, & B. Augustinum ex pas-
tore, mercenarium facit, qui videns lupum veni-
entem, & oues rapientem, & dispergentem, di-
missis ouibus fugiat in solitudinem: nec prius qua
lupus famem explicuit, ad oues redire velit.

III. Eiusdem farinae censendi sunt alij sermones
nonnulli ab eodem Coriolano ad finem pri-
mæ partis eiusdem libri relati, qui neque inter ser-
mones ad Eremitas, nec inter alios D. Augustini
sermones reperiri possunt. Primus de Assumptione
B. Mariæ Virginis, qui sic incipit: *Ego pulchrum &
suum, qui & loquitur vobis &c.* Quem sermonem ad-
huc inuenis, & nondum sacerdos ad suos Eremitas
se habuisse fatetur. Hæc enim illius sunt verba
ex eodem Coriolano. *Vnde ergo tam superba præ-
sumpta, ut indocum inter sapientes, inueni inter senes,
sicut inter patres, leuita inter sacerdotes audeat profer-*

*re? Nonne, ostentans de tanto altitatu superbia,
et locum de signis &c.* Quæ verba suum autorem fa-
tis produunt: nam si autor huius sermonis inuenis
erat, & leuita, auditores vero sacerdotes, & senes,
proculdubio autor dicti sermonis Augustinus nõ
fuit, nec esse potuit: nam Augustinus vique ad
tempus sui presbyteratus, laicus cum laicis vixit,
& repente a populo apprehensus per gradus om-
nes ordines breui tempore suscepit, nec in ordine
leuitarum ministravit. E contrario vero Eremita,
cum quibus vel ante presbyteratum, vel etiam
in presbyteratu fingitur vixisse, laici erant, & non
nisi ex dispensatione ad sacerdotium assumpti,
nec omnes, sed pauci, nec antequam Augustinus
factus esset presbyter, sed post illius presbytera-
tum, ut omnes Augustini monachatus assertores
vniuersimode fatentur, ac præsertim Ioannis Mar-
quez cap. 7. serè per totum. Vnde Autor huius
sermonis non potuit esse Augustinus, sicut illi,
qui ex illius ore sermonem exceperunt Eremita
ab Augustino instituti nullatenus esse potuerunt.
Accedit, quod sermo non solum Augustini phra-
sim non redolet, sed ex varijs fragmentis D. Am-
broij, & aliorum confarcinatus esse conuincitur:
nam verba illa. *Quid nobilitas detinuit, quid splendidi-
dus es, quam splendore Patris elegit, quid castus es, que
corpus sine contagione corporis penetravit? Virgo quippe
super omnes virgines fuit, non solum corpore, sed etiam
mente, que nullo doli ambitu &c.* ex lib. Diui Am-
broij secundo de Virginitate accepta nullus nescit:
& qui nesciunt, legant Breuiarium Roma-
num in officio Conceptionis B. Mariæ Virginis
in lectionibus secundi nocturni. Alia autem ver-
ba, quæ habet propè finem eiusdem capituli: *Exper-
to fratres mei credite, Episcopus liquor coram Deo, &
vobis, quia non mentior, longas cedros Libani, magnos
duces regum, sanctissimosque omni sanctitate ornatos
sub hac peste cecidisse ceteri, de quorum casu non ma-
gis suspicabatur, vel tantum, quantum de Ambrosio,
vel Hieronymi impudica turpitudine &c.* Accepta
sunt ex quadam epistola, quæ temporibus Vin-
centij Beluacensis vagabatur sub nomine Augu-
stini ad Archidiaconum Circeensem, cuius ille me-
minit in Speculo morali lib. 3. dist. 5. par. 9. vbi lu-
xuriz vitium exaggerans, eandem autoritatem
adducit, etsi à barbarie verborum, quibus ab au-
tore huius sermonis fuit aspersa, magis purgata.

IV. Alter sermo est de Vita actiua, & contempla-
tiua ad presbyteros Hipponenses, incipit
*Legimus fratres charissimi, quod Isaac duas uxores
habuit, &c.* hinc, *Saltem bona voluntate actius esse de-
bemus.* In eo sermone vocat fratres suos Eremitas
solitarios, & segregatos à gentibus. Quod si ve-
rum esset, oporteret dicere, Augustinum Ana-
choritam fuisse, non Cœnobitum, contra quod Co-
riolanus, & Venerabiles Patres Eremita fatentur.
Tertius sermo est de Moribus, & vita Clericorũ
incipit: *Nolite arbitrari fratres, quod alienam sim-*

iferim

M.
mihilominus ho-
lem in serico, nõ
in latrones. De
ncepe D. Hiero-
cano, in qua diu
uniz aduictrize
inquit, per eam
quibus scabra can
signat a. v. l. h. a.
seruus furuam.
Cleopat. a. uallu
thærum 7. iubet
iuit ad nos in ve-
tem sunt lupra-
fit illos sermones
ibit adiuuentos,
antris proderit
Pipini tempore
Christianus etiã
illa tempora, &
Augustini nomi-
nis Eremitarum
latenus dubitatũ
scripserat, nedum
tribus non est ser-
monis dicitis sermo-
nium Confessor
eres fuerint, quod
lum, sicut Mar-
thorum erit ex di-

SIMVM
M.
ica, & alia
Augustino
era non esse

o Augustini mo-
uella Eremitica
liber de Vita E-
rorem, Augusti-
ptus, & inter illi-
tomo quando-
s: licet in dicitis
is anno 1541 non
tra impressione
m in illius appen-
gula fuerit reco-
litate conuincit
e opus non est
ere sine tormen-
e meminit Re-
mit eiusdem D.
na, libram paruo. &

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

LAH

perem exordium. finis. Senes enim in quibus viget sapi-
entia, & pueri, in quibus viget humilitas. amen. In hoc
sermone inter alia hæc scribit. De forma viuendi ha-
benis regulam, quam in monte Pisano, prout petimus,
fratribus nostris primò diligenter condidimus iuxta apo-
stolicam formam. Quæ verbo sola sufficiunt ad prob-
bandum, hunc sermonem Augustini nullatenus
esse, cum Augustinus Eremitis in monte Pisano
Regulas non dederit, sed nec dare poterit, & Re-
gula illa, quæ Eremitis in monte Pisano fingitur
tradita, veluti spuria ab omnibus rejiciatur.

CAPVT TRIGESIMVM
QVARTVM.

Testimonium ex sermone, siue epi-
stola B. Petri Damiani S. R. E.
Episcopi Cardinalis de promp-
tum examinatur.

I.

Ctauum, illudq; non spernend-
um testimonium, in quo nõ
nulli magnum sibi præsidium
constitutum esse putant, ad B.
Augustini monachatum prob-
bandum, est asserta autoritas
B. Petri Damiani S. R. E. Car-
dinalis Episcopi Olfientis, in quodam siue sermone,
siue epistola ad vniuersos Clericos, & Canonicos.
In quo sermone siue epistola (nondum enim
satis constat, an sermo fuerit, an epistola) expressè
affirmat, B. Augustinum monachum, non autem
canonicum extitisse. Sed quia, inquit, nimis periculo-
sum est, obmutescere velle, introducimus & alios testes,
Basilium scilicet, Athanasium, & B. Augustinum, necnon
& Hieronymum Sacrae Legis interpretem, Mariam
quoque Rauennatem Episcopum, & Augustinum Anglo-
rum Praesulem, quos nulli dubium est, monachos fuisse.
Producitur hic testis à Coriolano cap. 3. ad finem
sub nomine B. Petri Damiani in sermone quodã,
qui incipit. *Candis amantibus clericis omnes vniuer-
siter Monachi, &c.* Eadem verba sub nomine sermo-
nis allegantur à Marquez. cap. 5. §. 4. in princip.
Ceterum Constantinus Caietanus in editione
Romana operum B. Petri Damiani eundem ser-
monem inter epistolas huius auctoris reiecit, & est
in ordine vltima, in lib. 5. epistolarum B. Petri Da-
miani.

II.

Circa testimonium huius sermonis, siue epi-
stolæ plura dici possent. Primò B. Petri Da-
miani nomine monachorum quoslibet regulariter
viuentes comprehendere voluisse, & accepisse
nomen monachi secundum latam significationem,
prout extenditur etiam ad Clericos Regulares,
quo pacto dubium non est, à plerisque grauissimis
Autoribus, tum recentioribus, tum etiam vetustis
hoc nomen usurpatum. Verùm quia textus illius

sermonis, siue epistolæ hanc interpretationem nõ
sine aliqua violentia recipere videtur. Secundo lo-
co dici potest B. Petrum Damiani salua, quæ tan-
to viro debetur reuerentia, recipiendum non esse,
vt pote monachum, & causam monachorum contra
Clericos agentem, quibus fortassis aliquantulum
indignatus, quod monachos à ministerio Sacra-
mentorum, & exercitio curæ animarum persona-
rum secularium rejicere voluissent, eam epistolam
scripsit ad probandum suos monachos æquè, vt
clericos, & canonicos ad exercitium curæ anima-
rum habiles esse, in qua nihilominus causa tractan-
da modum videtur aliquatiter excessisse, dum San-
ctos Apostolos, & primos Ecclesiæ Fundatores nõ
clericos, sed monachos fuisse dicit, illosque mo-
nachorum non Clericorum Canonicorum more
vixisse, quod si de Clericis Regularibus, & com-
muniter viuentibus intelligit, contra scriptum, &
contra veritatem loquitur. Contra scriptum, nam
in eodem lib. epistola 9. ad clericos fauentes ap-
tè dicit Canonicos, quos ibi docet esse solos cleri-
cos communiter viuentes, Apostolorum locum
tenere, & officium in Ecclesiâ exercere. Contra
veritatem verò, nam certissimum est, Clericos Ca-
nonicos ex illis primis clericis esse, qui à Sanctissi-
mis Apostolis fuerunt instituti, & per B. Augusti-
num reformati, & illorum vitam imitari: in eodem
Summi Pontificis Verbanus I. Clemens I. & exinde
de Paschalis II. Benedictus XII. Eugenius IV. Six-
tus IV. & nouissimè Pius IV. conceptis verbis do-
cuerunt. Si autem de clericis, siue canonicis secu-
laribus proprium habentibus loquitur, nihil ad
nos, satis enim est, illum sub nomine Monachorum
etiam clericos regulares comprehendere, & sic
illius testimonio non probatur, B. Augustinum E-
remitam, vel Monachum fuisse, accepto nomine
Monachi, vt significat personam regulariter vi-
uentem, & à regulari clerico, è regione distinctam.

Verùm licet possemus hoc pacto B. Petri Da-
miani testimonium interpretari, verior nihil-
ominus responsio est, & mihi quidem verissima,
& certissima, sermonem illum, siue epistolam B.
Petri Damiani nullatenus esse, sed alicuius impo-
sitoris ad inuidiam contra clericos canonicos exten-
dendam, & astu sermonibus, siue epistolis B. Petri
Damiani iniectam, ad fidem sibi, & autoritatem
apud rudes, & indoctos conciliandam, & quan-
quam ad fidem illi abrogandam sufficere possit illam
à Coriolano in Catalogo suorum testimonium produ-
ctam, quos omnes falsos fuisse, & esse esse illorù
depositionibus conuincimus, non desunt nihilomi-
nus ad hoc probandum non solum graues con-
iectura, verùm etiam euidentissimè rationes, quarum
(vt omitamus stilicet phrasim diuersitatem à
communi stilo B. Petri Damiani, tum quoad fige-
ram dictionis, tum etiam quoad vocabula quorundam
B. Petro Damiani minus familiaria) prima sum-
mitur ex titulo ipsius sermonis, vel epistolæ: nam
si sermo est, vbi (quæso) consuevit, vel Petrus Da-

Lib. I.

miani, vel alius declamator non ignaru-
similes titulos, suis sermonibus præmit-
tu amantibus Clericis, & Canonicis omnes
Monachi. Nam tituli sermonum non esse
ad quas habentur, sed ex rebus, de quibus
agitur imponi consueverunt. Sin autem
cur B. Petrus Damiani suum nomen, l-
teris omnibus epistolis non præmisit?
tulus epistolæ sit: Omnes amantissimus
Canonicos omnes vniuerſiter Monachi. V-
torem huius epistolæ fuisse B. Petrum
niam ego tibi asserenti non credam
inuenta fuit inter epistolas, vel inter fa-
Petri Damiani: At hoc leue nimis est, quod
testillam astu alicuius impostoris huius
pistolæ, vel sermonibus iniectam. Verum
mittamus, ex duplici capite idem titulus
reuenitur. Primò ex illis verbis: *Candis
amantibus, & canonicis*. Nam verba epistolæ
omnes clericos, & canonicos dirigitur
paucissimos quosdam, qui dixerant, nõ
mentionem à Monachis recipiant
non probato, sed pro valde temerario
est, qui vnus, vel paucorum canonicorum
rem omnibus in vniversum clerici, &
imponere vult. Secundo ex alijs ve-
ris vniuersiter Monachi. Nam quomodo
omnes monachi in ea epistola conferebunt
sententiam vniuerſiter præfuisse, quorum
pars, an B. Petrus Damiani in inu-
fortassis ignorabat? & quamvis nõ igno-
norabat tamen causam, quæ autorem
di epistolam scribendam excitauit: C-
fuit, quæ inquit, quidam vestrorum ab us-
rare dicit, à monachi nullo modo con-
est respondendi: in super etiam suscipientes
non aut. & in approbationem nostram: nõ u-
nem suam, & idcirco recitamus, & præcep-
illud factum pauci monachorum seuer-
nam igitur specie veritatis dici potest in
flore: Omnes vniuerſiter monachi?

IV.

Secundario, quæ hanc epistolam
miani non esse conuincit, hæc est, quod
huius epistolæ B. Petro Damiani contra-
fissimè docet: nam autor epistolæ flat-
tio scribit. *Cum confect à monacho non à s-*
niuersalem Ecclesiam fundatam, & gubern-
diuerso errore tributam. Apostoli namque P-
& Saluati ecclesiarum nostris, non vestro
beat, vt Lucas Evangelista in actibus aposto-
fer, & Philo discretissimus iudeorum, & C-
terquam quod est fallum, & verissimum
lo, & ceteros vniuersalis Ecclesiæ funda-
rectores clericos, non autem monachos
quia monachi in primitiua Ecclesiâ ad
dines non admittuntur, & Zofimus Pa-
qui cum illis dispensauit, vt ad sacros ordi-
monerentur: est etiam apertissimè contra
B. Petrum Damiani lib. 5. epistol. 9. ad C-

Lib. I.